

Húsvét 5. vasárnapja

ApCsel 9,26–31

Pál tanítványokhoz akar csatlakozni

Amikor Jeruzsálembé ért, a tanítványokhoz akart csatlakozni, de mind féltek tőle, nem hitték el, hogy tanítvánnyá lett. Végül Barnabás mégis maga mellé vette, és elvitte az apostolokhoz. Elmondta nekik, hogy látta az úton az Urat, hogy mit mondott neki, s milyen bátran beszélt Damaszkuszban Jézus nevében. Ezentúl velük járt-kelt Jeruzsálemben, s nyíltan beszélt az Úr nevében. A görög nyelvű zsidókhöz is beszélt, sőt vitába is szállt velük. De azok az életére törtek. Amikor ezt a testvérek megtudták, Cezáreába kísérték, majd onnét Tarzuszba küldték. Az egyház egész Júdeában, Galileában és Szamariában békét élvezett. Megerősödött, az Úr félelmében élt, és a Szentlélek segítségével egyre gyarapodott.

Pál kapcsolata az apostoli testülettel nem konfliktusmentes. Egyrészt a jeruzsálemi keresztény üldözésnek ő volt a fő ideológusa és végrehajtója. Másrészt ezt az akciót a templomi rendőrség segítségével ki akarta terjeszteni Jeruzsálemben kívülre is. Mindezek miatt sokan a legnagyobb keresztény ellenségnek tekintették, és féltek is tőle. A damaszkuszi úton történt megtérését Isten és egy szűk tanítványi kör ismerte csak el, akik őt közelről megismerték megtérése után. Ez sem ment teljesen simán. Ananiás csak külön isteni indíttatásra hajlandó felkeresni Sault, hogy megáldja és meggyógyítsa. Amikor megtérése őszinteségével tisztába kerültek, akkor is kellemetlen társ lett, mert ami előny volt a keresztényeknek, az botrányos és megtorlandó volt korábbi zsinagógai hittestvéreiknek. Aki tehát a Saulból Pállá lett új tanítványt befogadta, azt kockáztatta, hogy vele együtt a befogadót is gyűlölni és üldözni kezdik.

Pál egész életében nem tudta feloldani ezt a kettős ellenségességet. Fáradhatatlan missziójának motiválta az, hogy ellenségei, akik üldözték, legalább olyan kitartóan gyűlöleték, mint amilyen mélyen gyűlölte Pál a keresztényeket megtérése előtt. Ezért a keresztény közösségbe való befogadása hosszú folyamat volt. Ennek mindegyik állomását nem is közli az Apostolok Cselekedetei könyv, és Pál maga sem mondja el részletesen. Még az is nehezíti ennek a korszaknak a megismerését, hogy Lukács elbeszélése és Pál visszaemlékezése nem

minden ponton egyezik egymással. Annyi biztos, hogy nem minden keresztény vezető és apostol kereste Pál társaságát. Sőt Pál hite, amely egyetlen élményből táplálkozott, igényelte, hogy hosszabb elmélyülés segítségével maga is feldolgozza azt, és kidolgozza a pogányok számára hirdetett tanítását. Őszintén szólva ezzel a lelki munkával soha nem készült el, és a pogány misszió közben is állandóan újra és újra élte a megfogalmazás szükségességét, mert a misszionált hellének más és más megközelítésben értették meg tanítását.

A vallási megtérők, főleg ha korábban vallásellenesek voltak, nem spórolhatják meg azt a fájdalmas folyamatot, amelyet a közösségi befogadás jelent. Egy közösség lassabban kezd hinni és bízni egy emberben mint az Isten, aki a szív mélyére lát. Egy közösség csak annyit lát, amennyit egy ember külsőleg látni enged lelkéből, és annyit ért meg, amelyet a saját lelki fejlődése kapcsán megérthet. Ezért a misztikusok és látnokok mindig idegenek maradnak saját vallási közegükben is. Hosszú időbe telik, míg sokan elfogadják, de akkor is csak kevesen fogják megérteni. Akik az emberekkel mélyítik el kapcsolatukat, azokat könnyen megértik az emberek, akik az Istennel mélyítik el kapcsolatukat, és elhanyagolják az emberekkel a kapcsolatukat, azokat gyakran félreértik, és hamisan vádolják is. Ilyenkor gyakran a látnokok arisztokratikus magányt választják, és lemondanak sajátos vallási élményük megosztásáról. Úgy tekintenek erre mint saját kiválóságuk jutalmára. Pál soha nem tett így, magát a legkisebbnek tartotta, soha nem felejtette el megtérése előtti vétkét, és soha nem mondott le arról, hogy amit átélt az átadja másoknak. Úgy gondolta, ezzel tartozik azoknak, akik csak hallomásból ismerik az Istent.